

כפומבי את התנגדותם למדיניות הממ"שלה ולמעשי גוש אמונים כשטחים הרמוחזקים. הם החליטו לארגן קבוצת אמנים ושוחררי-אמנות ולצאת להפגנת-מחאה מול בניין הדסה בחברון, שלתוכו פלשו כמה עשרות נשים מקרית-ארבע (העולם הזה 2177).

ביום השלישי בשבוע שעבר הם נפגשו בלהבה שמול בניין האומה בירושלים, ויצאו לחברון. כ-200 אמנים, סטודנטים ומעריצים השתתפו בהפגנה. ברגע שהגיעו להדסה בחברון החל הרעיון עם היילי צה"ל. סגן במילואים, כסוף שיער, עמד מאחורי גדר וביקש: "עשו טובה, תלכו מכאן. נתנו לי פקודה. אני מוכרח. תנו לגמור את המילואים

ימינו

על עצמו את נקמת משה רבנו, והחליט לנתן ת בעליו. למטה: רישום של יאיר גרבוז, אשת בושת הדסה. את הרוחות הרגיע המושל הצבאי.

בשלוש! הוא לא הצליח לשכנע איש מן המפגינים. הציירים שלפו ניירות ועפר רונות צבע והפכו את המקום לסטודיו. שבו משמשים בכירי האמנים הישראלים. ביניהם יאיר תומרקין, יאיר גרבוז, אורי ליפשיץ, עמוס קינן, מנשה קדישמן, מיכה ולמן, אביטל גבע, משה גרשוני, אלימה, ותמר גטר.

תוך דקות ספורות הגיעה לסטודיו הרמאלתה תגבורת: גייסים צבאיים עמוסים חייילים. "אני חושב שהם מתכוונים לקרב", גיחך אחד המפגינים, "תראו אור תם, ממש בהיכון!"

החייילים אסרו על הצלמים לצלם. "שטח צבאי!" הם קראו בקול. צוותי-עיתונות הופנו לכיוון מכוניות המישרה, והוכנסו לתוכן. חלקם סולק מן המקום. כתב הרטלוויזיה ההולנדית, בלוויית הצלם הרמקליט, הוסעו למעצר. הנימוק למעצר: "עבירה בטחונות". דן ברנע, צלם הרטלוויזיה הישראלית, נתבקש לשבת במר כוניתו, או שאתה מייד בבית-סוהר!" צלם העולם הזה הוכנס לגיפ שעליו הוצר בה שמירה של שני חייילים מזויינים.

באותה עת היו ארבעה הגברים המור קנים, תושבי קרית-ארבע, עסוקים במתן עזרה לחייילים. "סתכלו, סתכלו!" קרא גבר רזה, כ-45, "תראה, תראה, הוא מצלם!"

חברו משך בחולצתו של סגן ימיני ו-

עגל הזהב

על מיבנה המיזבח, שעליו הונחו נתחיי עגל עטופים סרטים מזהבים, שפך אחד האמנים דלי של נפט, הצית את הסרטים והלהבה התחילה

להתפשט. בתמונה למעלה מימין: תחילת ההפגנה. יגאל תומרקין שולף נייר ועיפרון ומתחיל לצייר. הקצין במקום, סגן כסוף שיער, מחליט להתכונן בדף-הנייר ביתר קפדנות, שמא...

הודיע לאביטל, המשמש סגן-אלוף במילואים, שמרגע זה ואילך הוא עצור. "אני אומר לך שאתה עצור, וזהו זה!" המושל, סגן-אלוף אלי, שהגיע למקום דקות אחדות קודם לכן, ביקש להרגיע את הרוחות. "תראו חבר'ה", הוא אמר לסרן הזועם ולאביטל המרגיע, "הרי שני כם בחורים טובים, שניכם יודעים טוב מאד שלנו לא נעים לעשות את מה ש-אנחנו עושים. אז תפסיקו. ואתה, אביטל, הרי אתה איש-צבא, ואתה יודע בדיוק באיזה מצב נמצאים האנשים ואיזה עומס מוטל עליהם. תרים את המיזבח הזורה. תדליק אש. תיגמרו לצייר. תלכו הביתה." האש בערה. הערבים תושבי המקום סתמו את אפם. הנשים בחלונות נכנסו פנימה. הגברים, השומרים בחוץ התפרעו שוב. הפעם הם היכו צלם-עיתונות גבוה וכסוף-שיער. הציירים המשיכו לצייר הרמתלמים המשיכו להתכונן. החייילים גתי בקשו עליידי המושל לעמוד מעבר לכביש. הם דיברו עם כמה צעירים מתושבי הרמקום. נוצרו שני מחנות: אותם שעמדו לחזור הביתה, רחוק משם, ואותם הנשירים במקום - החייילים והערבים. הם הודיעו פתאום: "כל הכבוד לכם, אבל אל תשכחו שאתם הולכים ואנחנו נמשיך להריח את הסירחון הזה."

פטימה קורן

יגאל תומרקין עסוק היה בציור דמותו הענקית של גבר, בעל שדיים. למותניו תחתונים פסים ונרתיק אקדח. כשיד ימינו אוחזת בקת. הכותרת: "הרבנית אריאלה שרון, הקוקסיגל של הפאשיון הישראלי, דגם משופר." על חזהו של האיש היה רשום: "גייס המישי - שלום." בין רגליה של הדמות הגדולה, לבושת הגרבים המוחזקים עליידי בריות. נכתב: "הגדה של החווה של אריק."

מנשה קדישמן, בחולצת סדין גדולה, הצליח, ללא מאמץ פיסית, להבריח מפניו את כל החייילים התוקפים, ובחיוך רחב רשם את דמותו של אורי ליפשיץ, המכונה רבי אורי, בפיאות, כשכיפה לראשו. פיתאום פשט סירחון נורא במקום. בשיטת הפתוח שליד הבניין הועמד מיבנה, בדמות מיזבח עטוף ניירות-כסף. על מישטח המיזבח הונחו חלקי עגל: ראש עטוף בנייר-כסף, כשהעיניים בולטות החוצה, רגליים מוכספות ואברים ציבעוריים אחרים. אביטל, יוצר המיזבח, שב רבות מעבודותיו מופיעים חלקי בעלי חיים, שפך עליו נפט והבעיר אותו. הריח הלך והתפורר. הוא הציק לכולם, אך ב עיקר לסרן עמוס, המכונה עמוסי, הבחור הגינגי התרגן, ובכוח רב, תוך שימוש עצבני בידיו וברגליו, לקח על עצמו את תפקידו של משה רבנו, הפיל את המיזבח

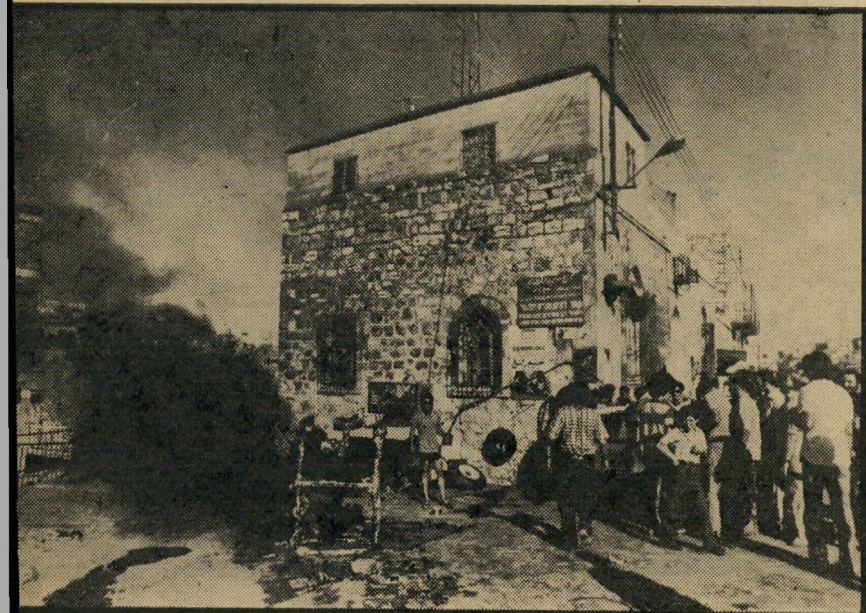

ימיני סגן ימיני (בתמונה במרכז) שתחילה צעק ודחף, ולבסוף ביקש שיעור באמנות, מהאמנים שהפגינו.

תודה בכלל שאנחנו כאן. היינו צריכים לעזור להם להעיף אתכם מפה, גזלנים!"

הסירחון

ב ינתיים המשיכו הציירים בעבודתם. יאיר גרבוז עבד במרץ רב, כאילו לא ראה את הנעשה סביבו. באחד הרישומים הראה גברת עירומה ושופעת ישובה על כיסא. על כתפיה דרגות צבאיות. לראשה מגן-דויד ובידה רובה. על החתום: "אשת חיל. מושלת צבאית. בית בושת הדסה." כרישום השני הונצחה אותה הגברת, בעלת החזה הנפול והבטן הענקית, כשגופה עשוי גדרות-תייל. "אשת תייל מי ימצא!"

אש על המזבח תוך כדי התפשטות הלהבה ממיזבח עגל-זהב, שאותו הקים אביטל, איש קיבוץ עין שמר, פשט סירחון עז, מהמקום ואת מתחלול בית הדסה אל תוך הבניין. שהבריה את התושבים הערביים